

Sygn. akt **II W 599/16**

(...) -C-115/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **16 listopada 2016r.**

Sąd Rejonowy w Raciborzu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Maksoń-Prach

Protokolant: Marta Badura

w obecności Prokuratora -----

po rozpoznaniu dnia 16/11/2016

sprawy:

R. S.

s. B. i S.

ur. (...) w D.

obwinionemu o to, że:

w dniu 2 sierpnia 2016 r. około godz. 18:15 w N. na ul. (...), kierując samochodem osobowym marki N. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 41 km/h (91/50 km/h);

tj. o czyn z art. 92a kw w zw. z art. 20 PoRD

1. uznaje obwinionego R. S. za winnego tego, że w dniu 2 sierpnia 2016r. około godz. 18:15 w N. na ul. (...), kierując samochodem osobowym marki N. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 41 km/h (91/50 km/h) tj. o czyn z art. 92a kw w zw. z art. 20 PoRD i za to na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 130 (sto trzydzieści) złotych.

Sygn. akt II W 599/16

UZASADNIENIE

W dniu 02 sierpnia 2016 r. około godz. 18:15 obwiniony R. S. poruszał się samochodem osobowym marki N. o nr rej. (...) przez miejscowość N.. Kiedy obwiniony znajdował się na ul. (...) jechał z prędkością 91 km/h, przy prędkości obowiązującej 50 km/h. Przekroczenie prędkości zostało potwierdzone przez pomiar z radaru, który obsługiwał patrol Policji w składzie: asp. sztab. M. S. i asp. sztab. B. P.. Funkcjonariusze udali się w ślad za pojazdem obwinionego. Przed przejazdem kolejowym w miejscowości S. pojazd obwinionego zatrzymano. Funkcjonariusze poinformowali obwinionego o fakcie popełnienia wykroczenia drogowego i zaproponowali mu mandat w kwocie 200 zł. R. S. odmówił przyjęcia mandatu, kwestionując rzetelność dokonanego przez funkcjonariuszy pomiaru.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- zeznań świadków: M. S. (k. 18v. – 19) i B. P. (k. 18v.)
- notatki dotyczącej ujawnienia sprawcy wykroczenia (k. 5)
- świadectwa legalizacji ponownej (k. 7)
- oględzin telefonu Samsung J5 (k. 19)

Obwiniony R. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. W złożonych wyjaśnieniach podkreślił, iż jest zdziwiony zaistniałą sytuacją, ponieważ funkcjonariusze Policji nie przedstawili mu logicznego uzasadnienia popełnionego wykroczenia. Dodał, iż nie wie w którym miejscu dokonano pomiaru, gdyż został zatrzymany dopiero po pewnym czasie. Obwiniony dodał, iż funkcjonariusze nie wyjaśnili mu zasad działania miernika ręcznego. Nadto nie pouczyli go o skierowaniu wniosku o ukaranie do Sądu.

Obwiniony nie był dotychczas karany za wykroczenia drogowe.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego R. S. (k. 18)
- informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 4)

Sąd zważył co następuje:

Zebrane w sprawie dowody wskazują, iż obwiniony R. S. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu wykroczenia opisanego w art. 92a kw.

Postawa obwinionego, który nie przyznał się do winy i zakwestionował prawidłowość wykonanego pomiaru stanowi linię jego obrony i nie może zostać zaakceptowana przez Sąd. Zebrane w sprawie dowody wskazują, iż obwiniony bezspornie przekroczył dozwoloną prędkość.

Bazę powyższych ustaleń stanowią przede wszystkim zeznania świadka M. S., który dokonywał pomiaru prędkości w dniu 02 sierpnia 2016 r. Wprawdzie świadek ten, z uwagi na upływ czasu, nie pamiętał obwinionego oraz zdarzenia, jednak szczegółowo opisał zasady wykonywania pomiarów prędkości urządzeniem (...) 20 – 20 100LR. Dodał, iż jest to urządzenie do ręcznego pomiaru prędkości, czyli nie można dokonywać pomiarów w ruchu. Można przeprowadzić pomiar kierując urządzenie w tył pojazdu oddalającego się. Po stwierdzeniu przekroczenia prędkości podejmuje się próbę zatrzymania pojazdu. Równocześnie można zablokować zmierzoną prędkość na urządzeniu. Zarówno prędkość, jak i czas pomiaru okazuje się osobom popełniającym wykroczenie.

Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne. Wprawdzie świadek nie pamiętał zdarzenia z dnia 02 sierpnia 2016 r. z udziałem obwinionego, jednak w sposób szczegółowy i konsekwentny przedstawił sposób dokonywania pomiaru. Zeznania świadka układają się w logiczną całość i korespondują z materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Brak jest podstaw, aby je kwestionować. Fakt zatrzymania oraz miejsce jego dokonania – przed przejazdem kolejowym w miejscowości S. potwierdziło zdjęcie okazane przez obwinionego. Z dokumentów przedstawionych jako dowód w sprawie, tj. notatki dotyczącej ujawnienia sprawcy wykroczenia z dnia 02 sierpnia 2016 r. wynika, iż zatrzymanie nastąpiło w odległości 283,7 m od miejsca popełnienia wykroczenia, a sam pomiar został dokonany ok. 3 minut wcześniej.

Zeznania świadka B. P. nie mają znaczenia w przedmiotowej sprawie. Z uwagi na upływ czasu świadek nie pamiętał zdarzenia z udziałem obwinionego. Równocześnie po okazaniu notatki dotyczącej sprawcy popełnienia wykroczenia świadek przyznał, iż w dniu 02 sierpnia 2016 r. pełnił służbę.

Wykroczenie z art. 92a kw ma charakter formalny. Przedmiotem ochrony art. 92a kw zatem jest porządek i bezpieczeństwo ruchu drogowego. To, czy jest ono groźne tylko dla porządku ruchu, czy także dla jego bezpieczeństwa, zależy od zakresu tego przekroczenia i warunków ruchu. Może ono prowadzić do groźnych następstw, włącznie z wypadkiem drogowym. Nadmierna prędkość od wielu lat jest główną przyczyną wypadków w Polsce. Zachowanie sprawcy polega na niestosowaniu się do ograniczenia prędkości. Niestosowanie się polega na niepodporządkowaniu się ograniczeniom prędkości, w którego rezultacie dochodzi do przekroczenia jej dopuszczalnych granic. Ograniczenie prędkości może wynikać: z ustawy, ze znaku drogowego, z decyzji organu rejestrującego. Wykroczenie to może być popełnione w każdym miejscu, gdzie obowiązują przepisy prawa o ruchu drogowym lub znaki drogowe ograniczające prędkość, określone w rozporządzeniu o znakach i sygnałach drogowych. Prawo o ruchu drogowym obowiązuje w całej rozciągłości na drogach publicznych, w strefach zamieszkania oraz w strefach ruchu (art. 1 ust. 1 pkt 1 PoRD), a w zakresie wynikającym ze znaków drogowych także w miejscach, gdzie odbywa się ruch drogowy. Sprawcą tego wykroczenia może być tylko osoba prowadząca pojazd. Jest to wykroczenie indywidualnie właściwe.

W świetle poczynionych ustaleń Sąd uznał obwinionego R. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 zł.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd wziął pod uwagę dyrektywy jej wymiaru z art. 33 kw. Społeczna szkodliwość czynu przypisanego obwinionemu jest znaczna. Przy jej ocenie wzięto pod uwagę rodzaj zagrożonego dobra chronionego prawem, którym w niniejszej sprawie jest bezpieczeństwo pozostałych uczestników ruchu drogowego. Obwiniony nie zachował dopuszczalnej prędkości w obszarze zabudowanym, znacznie ją przekraczając (prawie dwukrotnie).

Dolegliwość wymierzonej obwinionemu kary grzywny spowoduje, iż obwiniony zmieni swój sposób jazdy i będzie przestrzegał przepisów drogowych, szczególnie mając na uwadze dobro i bezpieczeństwo zarówno innych uczestników ruchu, jak i samego sprawcy. Sąd przy wymiarze kary grzywny wziął pod uwagę warunki majątkowe i możliwości finansowe obwinionego, który uzyskuje stały miesięczny dochód. Równocześnie Sąd uznał, że kara grzywny wpłynie na obwinionego w sposób wychowawczy, a ponadto spełni swoje zadanie w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej oraz spowoduje, iż w przyszłości nie popełni on podobnego wykroczenia.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące wydatki w kwocie 100 zł i opłatę w kwocie 30 zł.

Sędzia:

Sędzia: